

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 56

Giải đáp: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 01/12/2006

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Quý vị pháp sư, quý vị đồng tu, xin chào mọi người. Hôm nay có 47 câu hỏi, chúng ta giải đáp theo thứ tự. Phần đầu tiên là câu hỏi của đồng tu nước Anh, có hai câu hỏi.

Hỏi: Thứ nhất, Phật pháp giảng pháp môn không hai, vậy thì A-di-đà Phật và chư Phật Bồ-tát có phải cũng là một, không phải là hai?

Đáp: Vấn đề này, tốt nhất bạn nghe viên mãn kinh Hoa Nghiêm thì bạn sẽ hiểu được, hiện tại nói một nói hai đều sẽ khiến bạn hồ đồ, bạn nghe không hiểu. Tại sao vậy? Không phải là cảnh giới của phàm phu, ít nhất thì nghe xong kinh Hoa Nghiêm sẽ có khái niệm đúng đắn. Kinh Hoa Nghiêm thường nói, tôi nghĩ các đồng tu nghe rồi sẽ đều có ấn tượng, đó là “một tức là nhiều, nhiều tức là một, một nhiều không hai”, câu này có thể bao gồm hết thầy pháp, hết thầy chư Phật, hết thầy Bồ-tát, hết thầy chúng sanh. Nói với bạn một, pháp tánh là một; nói với bạn chẳng một, pháp tướng chẳng một. Pháp tướng có mười pháp giới y chánh trang nghiêm, làm sao sẽ là một được? Nhưng phía sau lại nói với bạn tánh tướng không hai, vậy thì hồ đồ rồi, phía trước bạn còn có thể gạt đầu, câu này thì khiến cho hồ đồ rồi, tánh tướng không hai. Điều là nói lời thật với bạn, chân tướng sự thật, nếu bạn thực sự hiểu rõ rồi, chúc mừng bạn, bạn đã thành Phật, hiểu được liền thành Phật.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, tại sao nói thế giới Tây Phương Cực Lạc của A-di-đà Phật là trạm chung chuyển để thành Phật?

Đáp: Nếu bạn không chấp tướng, luận Khởi Tín nói, không chấp tướng ngôn thuyết, không chấp tướng danh tự, không chấp tướng tâm duyên thì vấn đề này của bạn sẽ không còn nữa. Nếu bạn chấp tướng, vậy thì sẽ có cách nói chấp tướng, cách nói chấp tướng là tri kiến của phàm phu. Bạn tu hành ở thế gian này không thể thành Phật, tới thế giới Cực Lạc, môi trường tu học của thế giới Cực Lạc tốt hơn ở đây, giáo viên tốt, bạn học tốt, môi trường tốt; nơi này của chúng ta không có giáo viên tốt, cũng không có bạn học tốt, môi trường ô nhiễm vô cùng nghiêm trọng. Ở nơi này

áp lực về tinh thần và thể chất đều rất nặng nề, cho nên tu hành vô cùng khó khăn. Tới thế giới Cực Lạc thì thuận tiện rồi, thế giới Cực Lạc không có những chướng ngại như ở thế giới Ta-bà.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu Trung Quốc, câu hỏi đầu tiên, xin hỏi cách nói tiên tri các loại tai họa lớn lưu truyền trên thế gian có phải là thật hay không?

Đáp: Chuyện này trước tiên tôi muốn hỏi hai vấn đề, tiên sinh xem tướng đoán mệnh nói vận mệnh của mọi người, bạn nói xem là thật hay không? Thực sự có vận mệnh không? Tiên sinh phong thủy nói địa lý phong thủy, là thật sao? Ngạn ngữ có câu nói rất hay “tin thì có, không tin thì không có”, vậy rốt cuộc bạn tin hay là không tin? Đích thực có người tin, có người không tin, Trung Quốc hay nước ngoài đều giống nhau, có người tin, có người không tin, người tin cũng không phải là thiểu số, người không tin cũng rất nhiều. Rốt cuộc là có hay không? Chúng ta xem thử trong Phật pháp nói, Phật pháp nói nhân quả, kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo giảng rất rõ ràng, vừa mở đầu trong Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của Đạo giáo Trung Quốc đã nói tới vấn đề này, “Họa phước không cửa vào, do người tự cảm đến; việc báo ứng thiện ác, như bóng đi theo hình”, Phật khẳng định sự thật này.

Cho nên thế giới Cực Lạc và thế giới Ta-bà của chúng ta có khác biệt không? Nói cho các bạn biết, không khác biệt chút nào. Trong Đại Kinh, đức Phật nói với chúng ta, “hết thấy chúng sanh vốn dĩ thành Phật”, vậy chúng ta có khác gì Thích-ca Mâu-ni Phật và A-di-đà Phật không? Thật ra mà nói, không hề khác biệt. Trong không hề khác biệt họ khởi khác biệt, khác biệt sao lại khởi lên vậy? Thế Tôn nói rất hay, “nhưng do vọng tưởng chấp trước mà không thể chứng đắc”, câu này nói rõ nguyên nhân rồi. Sự khác biệt giữa chúng ta và A-di-đà Phật, Thích-ca Mâu-ni Phật là gì? Các ngài không có vọng tưởng, không có phân biệt, không có chấp trước, hiện tại chúng ta có vọng tưởng, có phân biệt, có chấp trước. Có nghĩa là các ngài là Phật không có phân biệt vọng tưởng chấp trước, hiện tại chúng ta là Phật có vọng tưởng phân biệt chấp trước, đều là Phật nhưng khác nhau. Nếu chúng ta loại bỏ vọng tưởng phân biệt, buông xuống, bỏ đi thì bạn không hề khác A-di-đà Phật và Thích-ca Mâu-ni Phật, cũng không hề khác với Tỳ-lô-giá-na Phật trong kinh Hoa Nghiêm, hoàn toàn giống nhau; trí tuệ giống nhau, đức năng giống nhau, phước báo giống nhau, đích thực không hề khác biệt.

Hiện nay tại sao bạn không chịu buông xuống? Phật nói rất hay, buông xuống chấp trước đối với hết thấy pháp thế gian và pháp xuất thế gian thì bạn gọi là A-la-

hán, A-la-hán buông xuống được một phần ba; lại buông xuống phân biệt thì bạn liền thành Bồ-tát, Bồ-tát buông xuống được hai phần ba, còn một phần ba, một phần ba này là vọng tưởng; lại buông xuống vọng tưởng thì bạn sẽ thành Phật. Cho nên nếu bạn hỏi tôi tu hành thế nào? Tu hành không gì khác ngoài buông xuống, buông xuống mới gọi là công phu tu hành chân thật, buông xuống là được, tại sao lại không chịu buông xuống?

Lúc tôi vừa tiếp xúc Phật pháp, nhân duyên rất thù thắng, gặp được đại sư Chương Gia, ngày đầu tiên, cũng là lần đầu tiên trong đời tôi gặp người xuất gia, chính là thầy. Tôi thỉnh giáo thầy, tôi nói con biết Phật pháp tốt, có phương pháp gì giúp con có thể mau chóng khế nhập không? Thầy nói với tôi sáu chữ, “nhìn thấu được, buông xuống được”. Nhìn thấu được là hiểu rõ, là trí tuệ, buông xuống là công phu thực sự, thực sự quay đầu rồi. Nhìn thấu như thế nào? Phải buông xuống thì bạn mới có thể nhìn thấu, sau đó nhìn thấu giúp đỡ bạn buông xuống tiếp, buông xuống lại giúp đỡ bạn nhìn thấu, chính là bốn chữ này, từ sơ phát tâm đến Như Lai địa.

Tám vạn bốn ngàn pháp môn, vô lượng pháp môn đều không rời nguyên tắc này, rời nguyên tắc này thì không thể thành tựu. Cho nên đây là cương lĩnh chung, nguyên tắc chung của tu hành, mười phương ba đời hết thầy chư Phật tu hành chứng quả chính là thành tựu như vậy. Nhìn thấu là học vấn thật, buông xuống là công phu thật.

Cho nên chỉ cần bạn buông xuống hết thầy niệm ác, ý niệm bất thiện, lời nói bất thiện, hành vi bất thiện thì tai họa không còn nữa. Trong kinh Đại thừa đức Phật nói rất hay, nạn nước, bạn xem hiện tại báo chí thường đăng, băng ở Nam Cực, Bắc Cực đang tan chảy với tốc độ nhanh chóng, đây là tai họa lớn. Mấy năm trước Liên Hợp Quốc đã đưa ra một thông điệp, nói vào năm 2100, cũng tức là nói, năm nay là 2006, qua mấy ngày nữa chính là năm 2007; nói cách khác tức là còn 93 năm nữa, sau 93 năm nữa thì không còn nhìn thấy băng trên trái đất, danh từ băng này sẽ trở thành danh từ trong lịch sử, băng không còn nữa. Các bạn biết đó, băng không còn nữa thì vấn đề này rất nghiêm trọng. Nước biển dâng cao, dâng lên 70 mét, dự đoán nước biển sẽ dâng lên 70 mét, những thành phố ven biển trên toàn thế giới đều bị nhấn chìm, đây là tai họa lớn.

Tại sao lại có tai họa này? Phật nói do tâm tham. Tâm tham chiêu cảm nạn nước, sân giận chiêu cảm nạn lửa, ngu si chiêu cảm nạn gió, trong tâm bất bình, bất bình chiêu cảm động đất, đây là lời Phật nói. Bạn xem tai họa tự nhiên này, nếu

chúng ta không có tâm tham thì băng sẽ không tan chảy, nước sẽ lại kết thành băng; chúng ta không có sân giận thì sẽ không có núi lửa; chúng ta không có ngu si, bạo tố, cuồng phong sẽ không còn nữa, gió lốc sẽ không còn nữa; chúng ta không còn bất bình, tâm bình khí hòa thì động đất không còn nữa. Bạn nói xem có phải là câu “họa phước không cửa vào, do người tự cảm đến” trong Cấm Ứng Thiên không? Chúng ta xem thử có tai họa không? Hình như có, tại sao vậy? Đi khắp thế giới, có người nơi nào không có tham sân si mạn chứ? Tham sân si mạn đạt đến điểm bão hòa thì chuyện này sẽ phiền phức, bất kỳ tai họa nào cũng có thể xảy ra.

Cho nên người học Phật chúng ta, thậm chí là rất nhiều tín đồ tôn giáo trên thế giới, người nghiêm túc tu hành đều là đang hóa giải tai họa. Đúng như lời người xưa nói, trong 100 người có một người tu hành thì tai họa có thể dẹp yên được, mặc dù không thể tiêu diệt nhưng sẽ giảm nhẹ, 1/100. Hiện nay không làm được tỷ lệ này, trong suy nghĩ của tôi đại khái trong 10.000 người có một người thiện, đại khái như vậy, đại khái có số lượng này. Thực sự phát tâm, hồi hướng công đức học tập của bản thân để cầu nguyện thế giới hòa bình thì sẽ có hiệu quả.

Trước đây chúng ta nhìn thấy tiến sĩ Emoto Masaru người Nhật Bản, ông làm thí nghiệm, hồ Biwa ở Nhật Bản vô cùng lớn, lớn như biển vậy. Gần bờ có một vịnh nhỏ, vịnh nhỏ này hơn 20 năm do nước không lưu thông, là nước tù, cho nên rất hôi và bẩn, người đi tới đó đều bịt mũi đi qua. Ông làm một thí nghiệm ở vịnh nước này, tìm 350 người tới, mời một vị pháp sư, hình như là một vị pháp sư ngoài 90 tuổi, dẫn dắt mọi người cầu nguyện một tiếng đồng hồ. Tập trung ý niệm, mọi người khởi một ý niệm, niệm điều gì? “Nước hồ sạch sẽ rồi”, niệm câu này, nước hồ sạch sẽ rồi. 350 người này cùng nhau niệm, niệm một tiếng đồng hồ, ba ngày sau nước hồ thực sự sạch sẽ. Cho nên, tin tức báo chí của Nhật Bản đều tích cực đưa tin, chưa từng có phương pháp giải quyết, sao nước hồ lại tự sạch được vậy. Hơn nữa tiếp tục duy trì được nửa năm, nửa năm sau lại không ổn. Bạn xem sức mạnh của cầu nguyện, 350 người cầu nguyện một tiếng đồng hồ, có thể giúp nước sạch sẽ được nửa năm, thật sự rất hiếm có. Nếu mỗi tháng cầu nguyện, vậy thì không phải sẽ vĩnh viễn sạch sẽ hay sao?

Từ đạo lý này chúng ta suy luận, mở rộng ra để nói, nếu những nhân sĩ tâm thiện trên toàn thế giới của chúng ta, trong 10.000 người có một người, vậy thì cũng không ít, 7 tỷ người cũng tương đối khả quan. Những người này có thể thực sự giác ngộ, mỗi ngày cầu nguyện, hy vọng thế giới hòa bình, xung đột hóa giải, thực sự sẽ

có hiệu quả. Chuyện này rất đáng để đề xướng, thực sự có thể sanh ra hiệu quả. Hiện tại đất nước khu vực của chúng ta đều rất nhiều tai họa, người học Phật, người tu đạo chúng ta, thậm chí là tôn giáo khác, có ai mà không cầu nguyện xã hội an định, có thể hóa giải tai họa khu vực đâu? Đều có ý nguyện này. Cho nên, mặc dù có người nói tai họa thế nào, tôi thấy đều hóa giải rồi.

Năm 2000 tôi ở Singapore, lời tiên tri của Nostradamus ở Pháp vào thế kỷ 16, đây là lời tiên tri mà người trên khắp thế giới đều rất tin tưởng. 400 năm trước ông nói tận thế là ngày nào? Là cuối năm 1999 đến năm 2000, đây là ngày tận thế. Ngày đó bình yên trôi qua rồi, không sao. Hình như qua vài tháng sau, ba bốn tháng sau, bên đó có một vị viện trưởng của chủng viện Thiên Chúa giáo nói một câu, nói rõ ràng lúc này là ngày tận thế hiện tiền, sao lại không có chuyện gì vậy? Vô cùng nghi ngờ. Có người nói tin này cho tôi nghe, tôi nói với người đó, bạn có thể truyền lời này cho ông, tại sao lại không có chuyện gì? Bởi vì chuyện này, 400 năm nay người trên toàn thế giới đều biết. Tôi tin rằng vào năm 1999, vào năm 2000, tín đồ tôn giáo trên toàn thế giới đều cầu nguyện cho thế giới hòa bình. Chúng ta nhìn thấy từ câu chuyện của hồ Biwa, thực sự có hiệu quả, nó được hóa giải rồi. Hiện tại đã qua 6 năm, năm nay là năm 2006, đều không sao, cho nên mọi người không tin tưởng nữa, ý niệm tạo nghiệp, làm chuyện xấu lại đề khởi. Đề khởi, hiện tại hình như tai họa càng ngày càng nghiêm trọng, càng ngày càng rõ rệt. Chỉ cần thế giới này, nhà Phật nói rất hay, cảnh chuyển theo tâm, cảnh là hoàn cảnh, hoàn cảnh xoay chuyển theo lòng người, lòng người thiện thì nó sẽ trở nên thiện, lòng người bất thiện thì nó cũng bất thiện, cảnh chuyển theo tâm.

Cho nên nơi nào có tai họa cũng không cần chạy, chạy không thoát, tai kiếp khó thoát. Phải làm thế nào? Giữ tâm tốt, nói lời tốt, làm việc tốt, làm người tốt thì tai họa liền hóa giải, như vậy mới thực sự gọi là tiêu tai tránh nạn, đi đâu mà trốn được? Nói là muốn đào một cái hầm ngầm thật sâu, hầm ngầm cũng vô dụng, như nước biển nhấn chìm, bạn vĩnh viễn ở dưới đáy biển, bạn còn sống được sao? Vô dụng. Cho nên, thực sự tiêu tai tránh nạn là đoạn ác tu thiện. Không cần sợ chết, chúng ta cầu bản thân, còn phải cầu người khác. Cách cầu như thế nào? Chính là bốn câu này có thể cứu được, giữ tâm tốt, nói lời tốt, làm việc tốt, làm người tốt, đoạn hết thấy ác, tu hết thấy thiện, đây mới là thực sự hóa giải tai họa. Lời tiên tri thế nào, nghe xong chúng ta có thể làm tham khảo, chúng ta tăng thêm công phu và thực hành, đặc biệt hết lòng nỗ lực tu học, vậy thì có thể hóa giải tai họa. Huống hồ trong

kinh Phật nói với chúng ta, trong cộng nghiệp có biệt nghiệp, có không cộng nghiệp, khi bất kỳ tai họa nào giáng xuống, một số người sẽ không chết, sẽ có một số người còn sống. Đó không phải là may mắn, họ có không cộng nghiệp, trong cộng nghiệp có không cộng nghiệp. Con người chúng ta chỉ cần cố gắng, cho dù tạo tội nghiệp nhưng sửa lỗi làm mới thì đều là người tốt.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, trộm cắp tài vật thường trụ liệu có thể vãng sanh không?

Đáp: Chuyện này tôi không thể trả lời bạn, bạn đọc kinh Địa Tạng, trong kinh Địa Tạng, Thích-ca Mâu-ni Phật từng nói, bạn đọc thử sẽ biết. Phật nói Phật có thể cứu tội ngũ nghịch thập ác, tội trộm cắp thường trụ thì Phật không thể cứu. Có thể vãng sanh không thì bạn hãy đi hỏi Thích-ca Mâu-ni Phật.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, hiện tại niệm Phật, tụng kinh vẫn luôn nghĩ tới những việc ác đã làm trước đây, cảm thấy chưa từng làm qua việc tốt gì, trong lòng vô cùng đau buồn, không buông xuống được, thường vọng tưởng, xin hỏi có phương pháp gì để đối trị không?

Đáp: Chuyện này trong lúc giảng kinh tôi đã nói qua rất nhiều lần, bạn chưa nghiêm túc lắng nghe. Ngày mai chúng ta giảng Phổ Hiền Đức trong kinh Hoa Nghiêm, mười điều Phổ Hiền Đức, hôm qua giảng ba điều, ngày mai giảng điều thứ tư, điều thứ tư là “sám hối nghiệp chướng”. Nên tu pháp môn sám hối như thế nào? Những chuyện sai trái đã làm trước đây, những tội nghiệp đã làm, mỗi khi bạn nghĩ đến một lần là lại làm một lần, thường nghĩ đến là thường thường làm, như vậy thì không tiêu trừ được. Phải làm thế nào mới tiêu trừ được? Không được nghĩ đến chúng nữa, chuyên nghĩ tới A-di-đà Phật thì sẽ tiêu trừ. Bạn phải biết, nghĩ tới một lần là tâm của bạn đang tạo một lần, tạo nghiệp có tâm, có khẩu, có thân, tức là ba nghiệp thân khẩu ý. Thân khẩu của bạn chưa tạo, ý niệm của bạn nghĩ tới là tạo một lần, tạo một lần này tội nặng giống như trước đây đã tạo một lần, rất đáng sợ. Cho nên trước đây sai rồi, sai rồi thì đừng nghĩ tới nữa, chuyên nghĩ tới điều thiện, bạn sửa lỗi làm mới, làm lại con người mới. Còn nghĩ tới trước đây, luôn nghĩ tới thì vẫn là con người phạm lỗi đó, Phật cũng không có cách nào cứu bạn. Nhất định phải hiểu được, làm sai chuyện không nghĩ tới nữa, biết bản thân mình sai rồi, sau không tái phạm, nghĩ một lần thì lại tạo một lần. Tại sao bạn không nghĩ đến Phật? Tại sao bạn không nghĩ đến A-di-đà Phật? Tại sao bạn không niệm A-di-đà Phật mà nghĩ chuyện xấu trước đây làm gì? Vậy thì sai rồi, đây không phải là sám hối, đây là không biết cách sám hối.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, người hỏi nói lúc đệ tử tu hành gặp được ma chướng, người đó là một vị thầy khí công bị quỷ dựa thân, thường lợi dụng năng lượng của đệ tử để làm mọi chuyện xấu, giết người vô số. Chỉ cần có người ăn đồ ăn trước mặt con hoặc chạm vào đồ của con thì ngay lập tức bị khống chế, tư duy trở thành người máy. Xin hỏi hiện tại nên làm thế nào mới được?

Đáp: Chuyện như vậy hiện tại trong và ngoài nước đều rất phổ biến, tôi thường gặp được, linh quỷ dựa thân, còn có yêu ma dựa thân, tôi đều từng gặp qua. Những thứ này là thật, không phải giả. Phàm là ốm đau mà thuốc men không thể chữa trị, họ không phải là bệnh sinh lý, thuốc men không thể chữa trị, phải nghĩ phương pháp điều giải. Bạn có thể hỏi chúng, hỏi con quỷ này từ đâu tới, tại sao lại muốn dựa trên thân của bạn, chúng tên là gì, có khúc mắc gì với bạn, nói rõ ràng, sau đó lại đàm phán điều kiện, chúng ta hóa giải như thế nào. Bởi vì dựa thân, chúng cũng đau khổ mà bạn cũng đau khổ, hai bên đều đau khổ; hóa giải, chúng rời đi rồi, hai bên đều tốt. Nhất định phải rất bình tĩnh, bình tĩnh đàm phán điều kiện với chúng. Đa phần những linh quỷ này đều hy vọng được siêu độ, hơn nữa phương pháp siêu độ như tụng kinh, niệm Phật, sám hối, đại khái đều có thể tiếp nhận. Ví dụ tôi chuyên tụng 100 bộ kinh Địa Tạng cho bạn, yêu ma quỷ quái rất thích kinh Địa Tạng, kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo. Hoặc để chúng tự yêu cầu, bản thân chúng thích kinh nào thì chúng ta đều có thể làm thay cho chúng. Cố gắng tụng kinh, đây là chuyên môn tụng cho chúng, cung kính tụng cho chúng thì chúng sẽ đạt được lợi ích. Lúc bạn tụng xong, lúc viên mãn thì chúng sẽ rời đi, vấn đề liền có thể giải quyết. Hoặc là niệm Phật, hoặc là làm Phật sự để siêu độ chúng, đều là chuyện tốt, tuyệt đại đa số đều sẽ đồng ý, đều có thể hóa giải.

Hỏi: Câu hỏi thứ năm, sư phụ từng nói qua, Văn-thù Bồ-tát dạy người xướng niệm đã thất truyền, vậy thì trước mắt giai điệu xướng niệm nào tương đối tốt?

Đáp: Vấn đề này không cần chấp trước, không nên chấp trước. Năm đó Văn-thù Bồ-tát truyền lại là người hữu duyên của thời đại đó, hiện tại thất truyền rồi, người thời đại này của chúng ta không có duyên với Bồ-tát. Một nguyên tắc quan trọng nhất phải ghi nhớ, đó là thành ắt linh, cho dù là âm điệu thế nào, tâm chân thành niệm thì sẽ có cảm ứng; nếu không có tâm chân thành thì âm điệu nào cũng đều không có cảm ứng, nhất định phải hiểu điều này, thành ắt linh, tâm chân thành. Cái gọi là chân thành tức là lúc chúng ta tụng niệm không xen tạp vọng tưởng, điều này không dễ dàng. Thông thường mọi người tụng một bộ kinh sẽ có vài vọng tưởng,

không cần sợ, vọng tưởng tương lai dần dần sẽ giảm bớt, sức mạnh của bạn dần dần tập trung lại.

Kinh nghiệm trước đây của người xưa, niệm Phật, nói niệm A-di-đà Phật, niệm ba năm, một nén nhang vẫn có ba đến năm vọng tưởng. Một nén nhang là thời gian bao lâu? Một tiếng rưỡi. Trung Quốc trước đây đốt nhang dài, một tiếng rưỡi, còn có ba đến năm vọng tưởng. Hiện tại chúng ta niệm Phật, một nén nhang e là có ba mươi đến năm mươi vọng tưởng, chắc chắn có, chỉ có nhiều hơn, sẽ không ít hơn con số này. Niệm đến ba năm mới có khả năng giảm bớt, giảm bớt tới mức vẫn còn ba đến năm cái. Từ chỗ này biết được công phu của bản thân có tiến bộ hay không? Nguyên nhân chính là có quan hệ với tâm chân thành, chúng ta có thành khẩn niệm hay không? Nếu vừa tụng kinh vừa nghĩ đến chuyện khác thì không được, vậy thì vọng niệm của bạn đương nhiên sẽ nhiều. Lúc niệm Phật, lúc tụng kinh, buông xuống vạn duyên, lúc này không quan tâm đến bất kỳ chuyện gì, trong nhà có điện thoại thì rút dây điện thoại ra, không có ai làm phiền bạn, như vậy mới được, buông xuống hết mọi thứ.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, người hỏi nói trong đầu của đệ tử thỉnh thoảng vang lên tiếng xưng niệm, thuận theo nó liệu có lợi ích không? Nếu mỗi ngày xưng niệm A-di-đà Phật theo âm điệu xưng niệm này liệu có thể vắng sanh không?

Đáp: Bên tai thường nghe thấy Phật hiệu hoặc tụng kinh, ngẫu nhiên nghe được là cảm ứng, không phải là chuyện xấu, nếu thường nghe được thì có vấn đề, tại sao vậy? Không bình thường, sợ là ma tới quấy nhiễu. Có điều, nếu nghe được kinh, nghe được Phật hiệu, đây là tốt, là thiện, không phải là chuyện xấu, bạn cũng không cần sợ hãi, hết thấy giữ tâm lý bình thường, mặc kệ nó. Bạn hoan hỷ niệm theo nó cũng được, không niệm theo nó cũng không sao, chú ý nghe cũng được, không chú ý nghe cũng không sao, thời gian dài rồi tự nhiên sẽ không còn nữa. Thông thường thời gian này thường mất mười mấy đến hai mươi ngày, nhiều cũng không vượt quá một tháng thì sẽ không còn nữa, sẽ khôi phục bình thường. Không cần để ý, để ý thì dễ trúng ma, sẽ bị họ khống chế.

Hỏi: Câu hỏi thứ bảy, người hỏi nói Trung Quốc đại lục có một số người học Phật từ trên mạng biết được lão pháp sư sẽ hoằng pháp ở Singapore vào tháng 12, liền lợi dụng cơ hội nghĩ cách dùng tiền của chúng sanh đi gặp lão pháp sư và du lịch, xin hỏi làm như vậy như pháp không?

Đáp: Như pháp hay không như pháp phải hỏi bản thân họ, tiền của họ từ đâu mà có. Nếu như nói không tới Singapore, muốn đi chơi, chuyện này không phải là

không thể; nếu như nói muốn nghe tôi diễn giảng, trường hợp này quá nhiều quá nhiều, tại sao vậy? Giảng đường quá lớn, thỉnh chúng đại khái phải hơn 10.000 người đến 20.000 người, một nơi lớn như vậy, bạn phải ngồi ở xa, bạn nhìn tôi cũng không nhìn thấy được. Dùng rất nhiều loa, âm thanh này sẽ bị nhiễu, không bằng ở nhà ngồi trước tivi nghe tôi giảng kinh thoải mái tự tại, hà tất đi chịu khổ, đi bon chen? Không cần thiết. Hiện tại truyền hình băng thông rộng mới phát triển rất nét, hình ảnh, âm thanh đều tiến bộ rất lớn so với trước đây, cho nên tận lực tận dụng phương thức này. Hiện tại chúng tôi dạy học giảng kinh cũng dùng phương pháp này, sang năm tôi nghĩ chỗ chúng tôi có thể đổi thành băng thông rộng, hình ảnh mạng internet quốc tế của băng thông rộng rất nét.

Hỏi: Câu hỏi thứ tám, từng nghe nói mặc ca-sa màu đỏ là không như pháp, nhưng tại sao có rất nhiều pháp sư, thậm chí là pháp sư giảng kinh có tiếng tăm đều mặc như vậy, chẳng lẽ họ không biết điều này không phù hợp với chỉ dạy trong kinh điển sao?

Đáp: Thế Tôn trong Giới Kinh chỉ dạy chúng ta, y phục người xuất gia mặc gọi là ca-sa. Ca-sa là ý nghĩa gì? Ca-sa là tạp, nhiễm. Vào thời đại của Thích-ca Mâu-ni Phật, tài nguyên rất thiếu thốn, tương đối không dễ dàng, không dễ dàng có được vải vóc. Cho nên y phục mà người xuất gia mặc đa phần đều là y phẩn tạo, tức là y phục người khác mặc rách rồi, vứt đi không cần nữa, người xuất gia nhặt chúng về. Nhìn thấy chỗ nào còn có thể dùng được thì cắt ra, cắt từng mảnh từng mảnh ra, khâu ghép lại thành một chiếc y. Đương nhiên bạn biết được, chất liệu không giống nhau, màu sắc cũng không giống nhau, mặc vào nhìn rất khó coi, cho nên sau khi khâu xong thì nhuộm màu, nhuộm thành màu cà phê, đây gọi là ca-sa. Màu sắc này chính là đỏ, vàng, xanh dương, xanh lá nhuộm thành, nhuộm thành như vậy cho nên gọi là màu nhuộm, ca-sa có nghĩa là tạp nhiễm.

Ôm bình bát ra ngoài, cơm đó cũng gọi là ca-sa, tại sao vậy? Không phải là một nhà cúng dường, thông thường là đi tới bảy nhà, cơm canh của bảy nhà đều không giống nhau, đặt ở trong bát của bạn. Cho nên ăn cũng gọi là ca-sa, mặc cũng gọi là ca-sa. Chế độ này của Phật chính là dạy chúng ta không chấp trước, dạy chúng ta thực sự buông xuống, hết thủy tùy duyên mà không phan duyên, tuyệt đối không mặc y chánh sắc? Chánh sắc là gì? Đỏ, vàng, xanh dương, trắng, đen, năm màu này gọi là chánh sắc. Y phục mà Phật mặc là năm màu sắc này nhuộm thành một màu, là màu nhộm, là như vậy. Đương nhiên xã hội hiện nay không giống trước đây, hiện tại

khoa học kỹ thuật phát triển, máy móc phát triển, công nghiệp may mặc hoàn toàn cơ giới hóa, chi phí sản xuất thấp, sản lượng cao, nâng lên quá cao. Con người hiện nay mặc quần áo không còn mặc từng mảnh cắt ra khâu ghép lại nữa, không còn nữa, chắc chắn không nhìn thấy nữa. Y phục mà người xuất gia mặc thật ra mà nói đều không nên, tại sao vậy? Một mảnh vải nguyên đem cắt vụn ra rồi lại khâu ghép lại, điều này đã đánh mất ý nghĩa của nó, đây là chà đạp, thêm việc, thời đại xưa người ta không có. Nhưng tốt nhất chúng ta vẫn nên tránh chánh sắc, đây là bình thường.

Nhưng tại sao Trung Quốc có một số pháp sư mặc màu đỏ, viền màu vàng kim, thậm chí còn thù tượng Phật ở mỗi ô? Đây là trước đây đế vương tôn trọng Phật giáo, đối với những vị được phong làm quốc sư, hoàng đế thường muốn tặng lễ vật, muốn tặng y này. Màu sắc này là hoàng đế làm ra tặng cho họ, là lễ vật, cũng biểu thị sự tôn trọng, ý nghĩa là như vậy. Chúng ta phải hiểu điều này, trong buổi lễ trọng đại có thể dùng. Trước đây, thông thường trong một pháp hội chỉ có trụ trì và hòa thượng mặc màu đỏ, những người khác không có. Trước đây đa phần đều là hoàng đế ban cho, gọi là ban ca-sa, tự mình không làm. Hoàng đế ban cho thì phải tiếp nhận, đây là tương đương với việc đất nước ban thưởng, tán dương. Giống như người bình thường được vinh danh, tặng huân chương vậy, nó có ý nghĩa này. Bản thân chúng ta phải hiểu, không phải là buổi lễ trọng đại của đất nước thì chúng ta không dùng. Bình thường vẫn là tuân theo quy định trong giới luật, như vậy tốt, như vậy tương đối như pháp. Bản thân cũng phải khiêm tốn một chút, thường có lợi ích, nuôi dưỡng thành kính khiêm hòa của bản thân, luôn khiêm hạ, luôn khiêm tốn là tốt.

Hỏi: Thứ chín, đạo tràng nhận được rất nhiều tiền phóng sanh, mặc dù mỗi tháng đều phóng sanh, nhưng tiền phóng sanh nhận được mỗi lần đều dư ra. Bốn năm nay tích lũy được mấy chục ngàn đồng, do người phụ trách đạo tràng cất giữ. Có hai vị cư sĩ thường khuyên nhủ người phụ trách, mỗi lần nên phóng sanh toàn bộ số tiền này nhưng người phụ trách lại không thềm để ý. Xin hỏi người phụ trách làm như vậy có như pháp không?

Đáp: Vậy thì phải xem thái độ của người đó, chúng ta không tiện phê bình người khác. Nếu bạn hỏi tôi thì tôi sẽ đem số tiền này đi in Hộ Sanh Họa Tập, khuyên người không sát sanh, khuyên người ăn chay, chúng làm chuyện này rất tốt. Thật ra mà nói, hiện tại phóng sanh cũng có rất nhiều phiền phức, tại sao vậy? Tạo thành ô nhiễm môi trường, khuyến khích người khác đi bắt những động vật nhỏ này. Bạn

không phóng sanh, họ không có mỗi làm ăn, không bán được thì họ sẽ không bắt nữa; bởi vì bạn phóng sanh, họ bắt số lượng lớn, đây không phải là phóng sanh, ngược lại là hại sanh, phải biết điều này. In nhiều, tuyên truyền nhiều Hộ Sanh Hóa Tập, chuyện này tốt, đề xướng ăn chay, công đức này rất lớn.

Hỏi: Hai vị cư sĩ phản đối người phụ trách làm như vậy liệu phải chịu trách nhiệm nhân quả không?

Đáp: Đây không phải là vấn đề lớn, nhân quả mỗi người tự mình gánh chịu.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi Pháp Luân Công liệu có phải là một môn trong tám vạn bốn ngàn pháp môn không?

Đáp: Chắc chắn không phải, chuyện này các bạn phải biết, Pháp Luân Công không phải là Phật giáo, nhất định phải phân biệt rõ ràng. Tại sao không phải là Phật giáo? Phật giáo có thể thành lập tông phái mới, điều này không phải là không thể, có thể thành lập tông phái mới nhưng nhất định phải dựa theo kinh điển của Phật giáo. Pháp Luân Công không dựa theo kinh điển của Phật giáo nên không phải là Phật giáo. Bất kỳ tông phái nào của Phật giáo tuyệt đối đều dựa theo kinh điển mà trong Đại tạng kinh chắc chắn có. Chúng ta nhất định phải biết thường thức này. Ví dụ như Tịnh độ tông dựa theo năm kinh một luận, trong Đại tạng kinh đều có, kinh A-di-đà, kinh Vô Lượng Thọ, kinh Quán Vô Lượng Thọ Phật, chương Đại Thế Chí Bồ-tát Viên Thông, phẩm Phổ Hiền Bồ-tát Hạnh Nguyên, năm kinh, một bộ luận chính là Vãng Sanh Luận, cho nên đều có căn cứ. Pháp Luân Công dựa theo điều gì? Một bộ kinh Phật cũng không có, tôi nghe nói họ dựa theo kinh do Lý Hồng Chí tự viết. Đó là chuyện của ông, nhân quả của ông thì ông chịu trách nhiệm. Nhưng ông không nên lấy danh nghĩa của Phật giáo, pháp luân là từ được dùng trong Phật giáo, ông có thể dùng thứ do bản thân tự mình sáng tạo ra, vậy thì sẽ không có lỗi lầm gì, không liên quan đến Phật giáo. Ông dùng pháp luân thì tương đương nói là giả mạo, chuyện này trong kinh doanh hiện nay gọi là làm giả thương hiệu, ông có tội, ông làm giả thương hiệu.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói, xin hỏi học tập Phật pháp nhưng không thể chấp trước Phật pháp, nếu không sẽ không đạt được thành tựu. Lời này liệu có xuất phát từ kinh điển không? Nên lý giải thế nào?

Đáp: Học Phật pháp có rất nhiều cấp bậc, vấn đề này của bạn, trong khoảng thời gian này chúng tôi giảng Bồ-tát Thập tín trong kinh Hoa Nghiêm, đều có nói tới.

Là có tính giai đoạn, sơ học không thể không chấp trước, không chấp trước thì bạn không học được thứ gì, sơ học nhất định phải chấp trước. Sau đó càng lên cao thì càng phải buông xuống một chút, tới lúc toàn bộ đều buông xuống thì bạn thành Phật rồi. Hiện tại sơ học, bạn là phàm phu, hoàn toàn buông xuống Phật pháp thì phiền não tập khí của bạn sẽ xuất hiện. Cho nên hiện tại dùng Phật pháp khắc chế phiền não tập khí của bạn, đợi đến khi không còn phiền não tập khí nữa thì Phật pháp cũng không cần nữa. Phật pháp là thuốc, hiện tại bạn mắc bệnh, mắc bệnh nếu không uống thuốc thì làm sao có thể khỏi được? Sau khi bệnh khỏi vẫn còn uống thuốc thì không phải lại mắc bệnh sao. Phải hiểu điều này, “pháp còn phải bỏ, hướng hồ chẳng phải pháp”, lúc nào bỏ Phật pháp? Bệnh khỏi rồi thì bỏ, lúc bệnh chưa khỏi thì thuốc còn có tác dụng. Đây đều là so sánh, đều là những điều Phật nói trong kinh. Cho nên hiện tại chúng ta phải chấp trước Phật pháp, nhà Nho Trung Quốc nói là “chọn thiện giữ chắc”, những điều bất thiện thì chúng ta bỏ đi, những điều thiện thì chúng ta phải cố gắng học.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi thứ mười hai, chúng con là cư sĩ ở đại học Giao Thông Tây An. Ở địa phương có một vị đồng tu mắc bệnh ung thư gan, nhịn ăn chứ không tiếp nhận điều trị, quyết tâm cầu sanh Tịnh độ. Sau khi vãng sanh thân thể mềm mại, tướng lành rất tốt. Nhưng mọi người chúng con cảm thấy, trong này có hai vấn đề, thứ nhất là trong khoảng thời gian ông bị bệnh có rất nhiều việc không buông xuống được, hơn nữa còn thường cầu xin giúp đỡ từ bên ngoài, đây là vấn đề đầu tiên. Vấn đề thứ hai, trong khoảng thời gian bị bệnh cho đến trước khi lâm chung, mọi người không hề có được tin tức ông tới Tây Phương, chỉ là trước khi tắt thở ông nói với con trai mình, “từ đầu đi ra, từ đầu đi ra”, “như vậy tốt, như vậy thanh tịnh”, xin hỏi người này liệu có vãng sanh cõi trời hay là Tây Phương không?

Đáp: Vãng sanh Tây Phương thì chưa chắc, không thể đoán chắc. Nhưng nếu nói sanh cõi trời thì rất có khả năng, bởi vì lúc lâm chung thần thức rời đi từ đỉnh đầu, đây là đi tới đường thiện. Chúng ta có thể đoán chắc rằng ông không đọa ba đường ác, chuyện này có thể đoán chắc. Sanh cõi trời cũng rất khá, tới cõi trời lại tu hành, lại tiếp tục cố gắng.

Hỏi: Câu hỏi thứ 13, niệm Phật đường Cư sĩ lâm hằng ngày niệm Phật, trước hễ chưa từng gián đoạn, vì vậy mà Cư sĩ lâm đặt ra quy định, phàm là tứ chúng đệ tử tới Cư sĩ lâm ngủ lại, đêm đầu tiên có thể miễn tới niệm Phật đường niệm Phật, ngày thứ 2 nhất định phải đến niệm Phật đường. Nếu không phải trường hợp đặc biệt,

người nào ngày thứ hai không tham gia thì ngày thứ ba nhất định phải rời khỏi. Xin hỏi quy định như vậy ở đạo tràng Cư sĩ lâm đối với chúng xuất gia có như pháp không?

Đáp: Chắc là như pháp. Chúng xuất gia đừng nói là ngày thứ hai, ngày thứ nhất phải nên tham gia, tại sao vậy? Làm tấm gương tốt cho đồng tu niệm Phật. Chúng xuất gia đều không tham gia, để chúng tại gia, thật ra mà nói, bề ngoài thì cung kính bạn, thực ra lại coi thường bạn. Tại sao vậy? Các bạn tu hành dụng công không bằng họ. Nhất định phải hiểu đạo lý này.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, Cư sĩ lâm ở thành phố Phúc Định có mở phòng đọc sách, chuyên môn lưu hành và cho mượn đĩa, sách mà lão pháp sư giảng về năm kinh một luận của Tịnh độ. Có người cho rằng đạo tràng thì nên hoằng dương tất cả các pháp mới có công đức, đồng thời không ngừng quấy nhiễu. Xin hỏi nên xử lý thế nào?

Đáp: Cư sĩ lâm hay là chùa chiền đạo tràng, nó có hai loại tính chất, một loại là chuyên môn tiếp dẫn người sơ cơ học Phật, không phân tông phái. Như vậy thì kinh luận nào cũng đều được, pháp môn nào cũng đều được, là vì tiếp dẫn đại chúng. Nếu như nói đạo tràng này của bạn có pháp môn chuyên tu, vậy thì bạn nên là “thâm nhập một môn, huân tu lâu dài”, bạn thực sự được lợi ích. Một loại là bản thân có mục tiêu, phương hướng, một loại là vì tuyên dương toàn bộ Phật pháp, tính chất khác nhau. Vì tuyên dương toàn bộ Phật pháp là tu phước, coi trọng tu phước; chuyên học một môn, đó là đạo tràng, điều này không giống nhau.

Giống như chúng tôi ở Đài Loan, trước đây tôi ở Đài Loan có hai đạo tràng, chúng tôi có một thư viện, đó là chuyên tu Tịnh độ, không xen tạp chút nào; ngoài ra có quỹ giáo dục Phật-đà, tôn chỉ của chúng tôi là trụ sở hậu cần cho Phật giáo trên toàn thế giới. Tức là chuyên môn in tặng kinh thư, cho dù là tông phái nào, chỉ cần không phải là tà giáo, tà giáo thì chúng tôi không in, những thứ trong cửa Phật thì chúng tôi đều in. Thậm chí Đại tạng kinh tiếng Pali chúng tôi cũng từng in giúp cho họ, sau khi in xong thì tặng cho họ. Đây là một loại phục vụ, phục vụ cho Phật giáo trên toàn thế giới. Nhiều năm nay in rất nhiều kinh thư, kết duyên rộng khắp, các tông phái đều có. Thậm chí không phải là Phật giáo, sách thiện, nhà Đạo, nhà Nho, khuyến thiện, chúng tôi đều có. Cho nên đây là tính chất khác nhau. Cư sĩ lâm nếu chuyên tu Tịnh độ tông, vậy thì nên lưu hành những thứ có liên quan đến Tịnh tông, không liên quan đến Tịnh tông, hay là có phê bình Tịnh tông thì không được lưu

hành, tránh tạo thành nghi hoặc cho đồng tu, vậy thì không tốt. Từ xưa đến nay quy định của đạo tràng có hai loại, phải biết điều này.

Hỏi: Lúc cư sĩ dẫn chúng niệm Phật, nếu có chúng xuất gia lên niệm Phật đường, cư sĩ dẫn chúng xếp phía sau chúng xuất gia có như pháp không?

Đáp: Vấn đề như thế này, chúng xuất gia này có tu pháp môn niệm Phật hay không? Nếu không phải là tu pháp môn niệm Phật, họ là tham thiền, họ là học giáo, học tông phái khác, vậy thì không có cách nào, chắc chắn sẽ làm loạn đạo tràng của bạn. Như thế này, họ tới chỗ này, không có nơi thích hợp, bạn tiếp đãi họ. Cư sĩ lâm tiếp đãi họ một hai ngày thì được, trong đạo tràng sẽ không cho họ tham dự. Nếu họ hoan hỷ, họ có thể tiếp nhận, bằng lòng, hoan hỷ cùng mọi người niệm Phật thì được; nếu họ nói kiên trì phương pháp tu học của bản thân họ, pháp môn tu hành, vậy thì không được tiếp đón.

Trước đây tôi ở Đài Trung mười năm, liên xã Đài Trung là lão cư sĩ Lý Bình Nam trụ trì, đây là đạo tràng chuyên tu Tịnh tông. Pháp sư đi ngang Đài Trung ghé thăm liên xã, thầy nhất định sẽ tiếp đón, mời ăn cơm, nhất định tặng cúng dường nhưng tuyệt đối không mời họ giảng khai thị, đương nhiên cũng sẽ không mời họ tới niệm Phật đường dẫn chúng cùng mọi người niệm Phật, không có, tuyệt đối không có. Tại sao vậy? Người xưa có câu nói rất hay, “thà động nước ngàn sông chứ không động tâm người tu đạo”. Những người này dưới sự chỉ dạy của một vị thầy, tâm của họ định, một khi nghe người khác giảng khai thị thì phiền phức rồi. Giảng không giống với thầy mình thì mọi người sẽ hoài nghi, rốt cuộc là thầy giảng sai hay là họ giảng sai? Thầy muốn nói rõ vấn đề này, ít nhất phải tốn mấy chục tiếng đồng hồ, rất khó khăn. Cho nên đây là quy tắc. Hiện tại người xuất gia hiểu quy tắc không nhiều, hiểu quy tắc thì không đạo tràng nào không chào đón bạn, tại sao vậy? Bạn tôn trọng họ, bạn không phá hoại họ. Chúng tôi học được từ chỗ của thầy Lý, vẫn hiểu được một chút quy tắc.

Năm 1977 tôi tới Hồng Kông giảng kinh, thời gian ở lại lần đó rất dài, ở lại bốn tháng. Pháp sư Thánh Nhất là đạo tràng Thiền tông, chùa Bảo Lâm ở núi Đại Nhĩ. Ông tới nghe tôi giảng kinh Lăng-nghiêm, đại khái nghe khoảng một tuần lễ, rất hoan hỷ, mời tôi tới chùa Bảo Lâm xem thử. Tôi nhìn thấy thiền đường của ông, còn có hơn 40 người mỗi ngày tọa hương tham thiền theo quy tắc. Pháp sư Thánh Nhất mời tôi đến thiền đường khai thị, tôi cũng chưa từng học qua thiền, nhưng tôi từng giảng Lục Tổ Đàn Kinh, từng giảng kinh Kim Cang, từng giảng Chứng Đạo Ca

của đại sư Vĩnh Gia bên Thiên tông, cho nên vẫn có khẩu đầu thiên, có khẩu đầu thiên. Một tiếng đồng hồ đó tôi tán thán thiên, tán thán đạo tràng của họ, tán thán pháp sư, tán thán đại chúng tu hành, tăng trưởng lòng tin của họ. Đó là gì? Hiểu quy tắc, pháp môn Tịnh độ mà bản thân chúng ta tu thì không nhắc đến một chữ, đây là quy tắc. Tới đạo tràng của người khác phải giúp đỡ người khác, tăng trưởng lòng tin của họ, đây là đúng đắn. Nếu như nói thiên rất khó khăn, Tịnh độ rất dễ dàng, vậy thì không phải bạn đang phá hoại đạo tràng của người khác sao? Đó gọi là không hiểu quy tắc, không thể mời loại người như vậy, sau khi mời thì pháp sư Thánh Nhất nguy rồi, ông phải dùng biết bao tinh thần, biết bao thời gian mới làm yên lòng người được. Hiện tại người hiểu quy tắc ít, họ giao lưu với tôi, họ hiểu được tôi sẽ không phá hoại đạo tràng của họ.

Hôm đó lúc chúng tôi rời đi, trên đường về đi cùng tôi có không ít đồng tu, họ hỏi tôi, họ nói pháp sư, thầy tán thán thiên, thiên tốt như vậy, tại sao thầy không tu thiên? Bạn xem người đi theo tôi, họ tới hỏi tôi, tại sao thầy tu niệm Phật, tại sao không tham thiên? Tôi nói với họ, thiên là người thượng thượng căn tu, căn tánh của tôi không được, tôi chỉ có thể tán thán thiên. Nếu tôi tu thiên thì tôi sẽ không khai ngộ, tôi niệm A-di-đà Phật có thể vãng sanh, tôi vẫn là tu pháp môn này. Cho nên căn tánh khác nhau, không thể miễn cưỡng. Không những là Phật pháp, bất kỳ pháp môn nào cũng đều như vậy, nhất định bản thân phải biết khiêm hạ, tán thán người khác thì họ sẽ hoan hỷ.

Những năm qua tôi tiếp xúc với rất nhiều tôn giáo, tôi tới mỗi tôn giáo, tôi đều đi chào vị thần của họ, họ nhìn thấy đều rất thoải mái, rất vui vẻ. Tại sao vậy? Tôn trọng người khác, tôn giáo của chúng ta mới có thể đoàn kết, tôn giáo đoàn kết thì thế giới mới có hòa bình. Không được tìm phiền phức, không được để cho tôn giáo xảy ra xung đột, điều này quan trọng hơn bất kỳ điều gì, cho nên tôi làm rất thành công. Bạn xem tháng 10 năm nay chúng tôi ở Liên Hợp Quốc, lần đầu tiên đại biểu của mười tôn giáo trên thế giới tay nắm tay ở phòng họp lớn của Liên Hợp Quốc cầu nguyện cho thế giới hòa bình, trước giờ chưa từng có, làm rất thành công. Liên Hợp Quốc vẫn luôn lo sợ tôn giáo. Sợ điều gì? Tôn giáo ở cùng nhau nhất định sẽ đánh nhau, nhất định sẽ tranh cãi. Kết quả ba ngày hội nghị của chúng tôi, tôn giáo hòa hợp như vậy, họ không ngờ được, đây là mở rộng tầm mắt, nhìn thấy tôn giáo hòa hợp như vậy. Hơn nữa trong ba ngày hội nghị họ ngồi hàng đầu tiên, chuyên tâm nghe giảng, không có người nào nêu ý kiến phản đối, không có.

Cho nên hội nghị lần này, tổng kết là vô cùng thành công. Liên Hợp Quốc cũng rất tán thán chúng tôi, nói hội nghị ba ngày này, nội dung hội nghị và trật tự hội nghị của các bạn hiếm khi thấy được ở Liên Hợp Quốc. Chúng tôi nghe được lời này thì biết được, Liên Hợp Quốc mở hội nghị nhất định là tranh cãi. Ba ngày này của chúng tôi không có, một câu xung đột cũng không có, cho nên họ rất hoan hỷ. Nói với tôi, họ nói pháp sư, tương lai thầy muốn sử dụng địa điểm của Liên Hợp Quốc, Liên Hợp Quốc sẽ ủng hộ hết mình. Cho nên nói dĩ hòa vi quý. Nhất định phải biết tôn trọng người khác, khiêm hạ chính mình, bản thân nhất định phải khiêm hạ. Tư thái của chúng ta nhất định phải thấp một chút, đưa người khác lên cao, có ai mà không hoan hỷ? Có ai mà không vui vẻ? Bản thân bạn cao cao tại thượng, không ai bằng lòng tiếp xúc với bạn. Cho nên người Trung Quốc nói phải khiêm hạ, khiêm nhường, đây là đúng đắn.

Nếu là người xuất gia, họ tu Tịnh độ thì có thể mời họ dẫn chúng; nếu pháp môn họ học khác với chúng ta, lý niệm không giống thì chúng ta không mời, như vậy là được.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói trước khi mẹ con vãng sanh thần trí tỉnh táo, con cái cũng khuyên duy trì niệm Phật. Sau khi niệm Phật vãng sanh, khách khứa ra vào nhà đều ăn chay. Mẹ con sau cùng mặc dù không niệm ra tiếng, nhưng lúc lâm chung ngồi khoanh chân xếp bằng, nhưng con cái lại mơ thấy mẹ nói rằng tro cốt của mẹ chưa nhập mộ. Xin hỏi như vậy liệu có chắc chắn vãng sanh không?

Đáp: Vãng sanh không dám suy đoán, nhưng bà ấy cũng có tướng lành, cũng có tướng tốt. Bà ấy vẫn còn nghĩ đến tro cốt chưa nhập mộ, đây là chấp trước của bà, chuyện này bà vẫn chưa buông xuống. Vào lúc này con cái trong nhà phải thực sự dụng công, niệm Phật hồi hướng cho bà, hy vọng bà buông xuống, cầu sanh Tịnh độ. Bởi vì hiện tại người niệm Phật vãng sanh ở cõi quý cũng rất nhiều, chúng sanh lục đạo đều có cơ hội, giống như lời đại sư Thiện Đạo nói, “thường ở gặp duyên khác nhau”. Gặp được duyên thù thắng, tăng thêm lực này, bản thân bà có nền tảng niệm Phật, nhắc nhở bà thì đều có thể vãng sanh.

Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu Đài Loan, có tám câu hỏi.

Hỏi: Câu hỏi đầu tiên, đệ tử kết am tranh tu hành trong núi, ở bên ngoài am tranh bật máy niệm Phật. Có chúng sanh cõi quý thường niệm Phật bên tai đệ tử, trong mộng cũng như vậy, xin hỏi là nguyên nhân gì?

Đáp: Đây là cảm ứng, bất máy niệm Phật chắc chắn có lợi ích, không những nhắc nhở chính mình, cũng giúp đỡ một số quỷ thần ở xung quanh, đây là có lợi ích. Gặp những chuyện này, bên tai hoặc trong mộng, bạn đều không cần để ý đến thì sẽ không sao, thời gian lâu rồi thì hiện tượng này sẽ không còn nữa. Có tình huống này cũng là nói với bạn, đích thực có quỷ thần, quỷ thần cũng thực sự đang tu hành.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, người hỏi nói đệ tử xuất gia niệm Phật trong núi, phát nguyện chưa thành tựu thì không xuống núi, nhưng nghiệp chướng nặng, thường bị bệnh, làm sai rất nhiều việc, nói sai rất nhiều lời. Cầu xin lão hòa thượng từ bi khai thị, làm thế nào mới có thể rửa sạch tội nghiệp của bản thân, loại bỏ đau khổ của bản thân, lại làm thế nào mới có thể niệm Phật thành tựu?

Đáp: Không nói chuyện là được rồi. Bạn xem cư sĩ Hoàng ở Thâm Quyển niệm Phật vắng sanh, ba năm không nói chuyện, cậu ấy viết một bài viết, “lợi ích của im lặng”, các bạn xem thử sẽ hiểu được. Cậu ấy phát tâm im lặng, không ai nói chuyện với cậu ấy, cậu ấy cũng không nói chuyện với người khác, từ sáng đến tối chỉ một câu A-di-đà Phật, tâm là định, nghiệp chướng tiêu trừ. Nghiệp chướng tại sao chưa tiêu trừ? Tâm loạn, vọng niệm, tạp niệm quá nhiều, vậy thì không có cách nào, cho nên im lặng là phương pháp đối trị rất tốt, không nói chuyện. Nếu đã tu hành ở trong núi thì dùng phương pháp im lặng rất tốt.

Hỏi: Thứ ba, anh trai con là người thực vật, mẹ con vẫn luôn kỳ vọng kỳ tích xuất hiện. Xin lão pháp sư từ bi khai thị, có thể chỉ điểm bên mê.

Đáp: Người thực vật là thuộc về bệnh túc nghiệp, nghiệp chướng, bệnh nghiệp chướng. Bệnh tật tổng cộng có ba loại lớn, loại thứ nhất là bệnh sinh lý, như trúng gió, cảm mạo là do ăn uống, ăn mặc không cẩn thận, cảm nhiễm bệnh này. Những bệnh tật này thì thuốc men có hiệu quả, bạn nhất định phải tìm bác sĩ, thuốc men có hiệu quả. Loại thứ hai là quỷ thần dựa thân. Bệnh này uống thuốc vô ích, bởi vì nó không phải là bệnh sinh lý, là oan quỷ. Những bệnh này phải điều giải, tức là hóa giải, cho nên kinh sám Phật sự hóa giải sẽ có tác dụng, đa số đều sẽ có tác dụng. Loại thứ ba là nghiệp chướng. Không phải là sinh lý, cũng không phải là quỷ thần dựa thân, tội nghiệp tạo trong đời quá khứ rất nặng, mang tới đời này, thọ báo ứng này. Trị bệnh này tương đối phiền phức, nhưng có phải là không thể trị hay không, chữa trị như thế nào? Sám trừ nghiệp chướng, nhất định tu pháp sám hối.

Nếu người trong nhà giúp đỡ họ, cả nhà hết lòng sám hối thì sẽ xuất hiện kỳ tích, sửa lỗi làm mới. Người này khiến toàn bộ người trong nhà đều sám hối, họ là

tới độ cả nhà bạn, tại sao vậy? Bạn vì họ mà không thể không phản tỉnh lỗi lầm bản thân, hết lòng đoạn ác tu thiện, người cả nhà bạn đều thành tựu rồi, họ cũng thành tựu rồi. Không phải cách làm như vậy thì kỳ tích không có khả năng xuất hiện, nếu làm như vậy thì rất dễ dàng xuất hiện. Vậy thì họ sẽ có hai tình huống, một là họ rời đi, tương đương nói nhiệm vụ của họ xong rồi, đều độ người một nhà rồi, họ rời đi; còn một loại khác là nếu họ còn thọ mạng thì bệnh của họ sẽ khỏi, có hai tình huống này, sẽ không liên lụy người khác. Phàm chuyện gì cũng có đạo lý, bạn hiểu rõ đạo lý thì sẽ biết nên làm như thế nào.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, tâm niệm Phật, tâm nghe Phật hiệu liệu có phải là trì danh niệm Phật không? Đệ tử bình thường ưa thích tâm niệm tâm nghe Phật hiệu, liệu có như pháp không?

Đáp: Như pháp, đây là trì danh, bởi vì bạn chưa rời khỏi danh hiệu.

Hỏi: Thứ năm là người xuất gia liệu có phải vẫn nên hiếu dưỡng cha mẹ? Sư phụ thế độ không thích đồ đệ thân cận người nhà ngoài đời, hy vọng một lòng niệm Phật. Nhưng vì hiếu dưỡng cha mẹ, đệ tử vẫn thường thân cận họ, do đó thường khiến sư phụ sanh phiền não, xin lão hòa thượng khai thị.

Đáp: Xin sư phụ của bạn hãy thông suốt một chút, phải đề xướng hiếu đạo, phải cứu xã hội này. Hiện tại người thế gian không biết hiếu thuận cha mẹ, có người làm ra tấm gương hiếu thuận cha mẹ thì người này là Bồ-tát, người này là Phật tái lai, đây không phải là người bình thường. Nếu bạn chướng ngại đệ tử không được hiếu thuận cha mẹ, đồ đệ tương lai cũng sẽ không hiếu dưỡng thầy, Phật pháp là sư đạo, sư đạo xây dựng trên nền tảng hiếu đạo. Huống hồ nguyên tắc chỉ dạy cao nhất mà pháp môn Tịnh độ dựa theo là tịnh nghiệp tam phước trong kinh Quán Vô Lượng Thọ, câu đầu tiên trong tịnh nghiệp tam phước là hiếu dưỡng cha mẹ, câu thứ hai mới là phụng sự sư trưởng, phải biết điều này. Nếu người thầy thực sự chướng ngại, không cho phép thì có thể hoàn tục, tôi không xuất gia nữa, về nhà hiếu dưỡng cha mẹ, bạn niệm Phật chắc chắn vắng sanh. Bạn tới thế giới Tây Phương Cực Lạc xuất gia, không cần xuất gia ở nhân gian này nữa. Vậy được! A-di-đà Phật là sư phụ, A-di-đà Phật sẽ không chướng ngại bạn, phải hiểu điều này. Cho nên hiếu đạo là nền tảng quan trọng của hết thầy tôn giáo, hết thầy pháp môn, rời xa hiếu thì gốc rễ không còn nữa, chắc chắn không thể thành tựu, điều này quan trọng hơn bất kỳ điều gì.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, đạo tràng trong núi, quyền sử dụng đất đai là của người dân, do chưa có giấy đồng ý quyền sử dụng đất nên khiến cho đệ tử khó yên tâm tu

hành được. Vấn đề khó khăn này liệu có thể niệm Phật, tụng phẩm Phổ Môn để hóa giải không?

Đáp: Không cần hóa giải, đời người rất ngắn ngủi, tất cả những thứ bên ngoài này, sanh không mang đến, chết không mang đi, bạn nghĩ đến nó làm gì? Họ cho tôi mượn một ngày thì tôi cố gắng niệm Phật một ngày, cho tôi mượn 10 ngày thì tôi cố gắng niệm Phật 10 ngày, ngày nào không cho mượn thì tôi rời đi, như vậy tự tại biết bao! Để những thứ này ở trong lòng, bạn niệm Phật không tốt, tâm bạn không thanh tịnh, phải buông xuống triệt để thì tâm bạn mới thanh tịnh. Muốn thứ này để làm gì? Cả đời Thích-ca Mâu-ni Phật không có đất đai, không có quyền sở hữu tài sản, cũng không có nhà cửa, Thích-ca Mâu-ni Phật không có đạo tràng, am tranh cũng không có, buổi tối ngủ ở đâu? Dưới cây, ngồi dưới gốc cây lớn, chợp mắt một lát là được. Ngủ một đêm dưới cây, ăn một bữa giữa ngày, ăn cơm thì ôm bát ra ngoài, bạn xem, không âu lo, không vương bận, ngại tự tại biết bao! Chúng ta nhọc lòng vì điều này, nhọc lòng vì điều kia thì bạn làm sao niệm Phật tốt được? Đạo nghiệp của bạn làm sao thành tựu được? Cho nên tất cả đều là lỗi lầm của không buông xuống được, cần phải buông xuống triệt để.

Hỏi: Người tu hành muốn niệm Phật đạt nhất tâm bất loạn, tam-muội hiện tiền thì nên tu trì như thế nào?

Đáp: Buông xuống thì tam-muội liền hiện tiền, bí quyết là ở chỗ này. Ngay cả ý niệm cầu nhất tâm bất loạn cũng phải buông xuống, tại sao vậy? Nếu không buông xuống được thì niệm một ngày, sao tôi vẫn chưa đạt được nhất tâm bất loạn? Lại qua một ngày, sao vẫn chưa đạt được? Nhất tâm bất loạn phá hoại nhất tâm bất loạn của bạn. Bạn buông xuống ý niệm này thì tự nhiên sẽ đạt được nhất tâm; cộng thêm nhất tâm bất loạn thì sẽ phá hoại nhất tâm bất loạn, không được chấp trước. Không những không được chấp trước, ngay cả tâm phân biệt đều không được có thì bạn mới thực sự đạt nhất tâm bất loạn. Bạn còn có nhiều phân biệt như vậy, nhiều vọng niệm như vậy, nhiều chấp trước như vậy thì khó mà đạt được nhất tâm bất loạn, vô cùng khó khăn.

Hỏi: Tu hành trong núi, thường gặp phải hành vi phá hoại, quấy nhiễu của người khác, xin hỏi nên đối mặt như thế nào? Tinh tấn tu hành, trì giới niệm Phật liệu có thể hóa giải không?

Đáp: Đúng vậy, chỉ cần bạn tinh tấn niệm, chỉ cần bạn trì giới niệm Phật thì sẽ có chư Phật hộ niệm, thần hộ pháp long thiên tới hộ trì bạn. Còn có những người

tới quấy nhiễu, thường tới quấy nhiễu thì cho thấy công phu của bạn chưa đắc lực, bạn phải hết lòng phản tỉnh.

Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu Hồng Kông, có tám câu hỏi.

Hỏi: Câu hỏi đầu tiên, bên cạnh tượng Phật thờ cúng trong nhà liệu có thể thờ cúng bài vị vãng sanh của chúng sanh khắp pháp giới hư không giới hay không?

Đáp: Có thể.

Hỏi: Lư hương và nước cúng liệu có cần chuẩn bị thêm một phần nữa không?

Đáp: Không cần. Đặc biệt là sống ở thành phố, hiện tại ở thành phố đều là căn hộ chung cư, thấp nhang quá nhiều sẽ tạo thành ô nhiễm không khí, phải chú ý điều này. Ở chung cư thì thấp một cây nhang là đủ, tốt nhất là dùng nhang ngắn. Hiện tại có nhang dài khoảng này, dùng loại này là được, không cần dùng nhang dài, cố gắng giảm bớt ô nhiễm.

Hỏi: Thứ hai là cha mẹ của đệ tử qua đời ở trong nước, cách quê nhà không xa có một ngôi chùa có vãng sanh đường, xin hỏi có thể để vong linh của cha mẹ ở đó không?

Đáp: Có thể, có chùa chiền đạo tràng thì thờ cúng ở nơi đó là chuyện tốt.

Hỏi: Thứ ba, xin hỏi người qua đời trong tình huống như thế nào thì hỏa thiêu sẽ có xá-lợi? Người không tin tôn giáo, nhưng hiếu dưỡng cha mẹ, tâm địa thiện lương liệu sẽ có xá-lợi không?

Đáp: Xá-lợi là một loại cảm ứng, đa phần vẫn là công phu tu hành, tâm địa thanh tịnh mới có. Thông thường mà nói có một chút công phu định lực thì sẽ có hiện tượng này, cho nên nó là tu hành, cũng là bằng chứng. Có thì rất tốt, không có cũng không cần để ở trong lòng, quan trọng nhất vẫn là công phu tu hành chân thật của bản thân, không bị những thứ này quấy nhiễu. Bởi vì hiện tại có xá-lợi giả, tôi từng thấy rất nhiều, xá-lợi rất đẹp, bạn dùng tay bóp thử liền vỡ nát, đó là giả; nếu xá-lợi thật, chày sắt đập cũng không nát được, đó là thật. Trước đây, năm 1977 tôi ở Hồng Kông, họ nói với tôi xá-lợi của pháp sư Đàm Hư, pháp sư Đàm Hư hỏa thiêu có xá-lợi. Thời đó người Anh thống trị Hồng Kông, người Anh mang đi làm thí nghiệm, dùng chày sắt đập, thật vậy, chày sắt đều lõm vào, xá-lợi vẫn như như bất động, họ khâm phục rồi, đây là thật, không giả chút nào. Cho nên phàm là bạn nhìn thấy xá-lợi, bạn dùng tay ấn nhẹ mà nó liền vỡ thì đó là giả, không phải là thật.

Hỏi: Xin hỏi nên căn cứ theo hiện tượng nào để phán đoán người mất có vãng sanh Tây Phương hay không?

Đáp: Trực tiếp nhất, có hiệu quả nhất là lúc họ lâm chung nói với người bên cạnh, Phật tới tiếp dẫn, hiện tại tôi đi theo ngài, đó là vô cùng chính xác. Nếu không có lời dặn dò này thì rất không dễ dàng để phán đoán. Bởi vì rất nhiều tướng lành, thân thể mềm mại, người sanh cõi trời có hiện tượng này, sanh tới cõi người thì đại phú quý cũng có hiện tượng này. Đó đều là tướng lành, có thể tin tưởng họ chắc chắn không đọa ba đường ác, đây là có thể khẳng định, vãng sanh thì rất khó nói. Những hiện tượng khác thì phải quan sát nhiều phương diện. Thật ra mà nói, quan trọng nhất vẫn là bản thân, bản thân phải hết lòng cố gắng, lúc ra đi là tự tại nhất. Bạn xem chúng ta nhìn thấy rất nhiều người niệm Phật, lúc ra đi biết trước thời gian, biết được bản thân lúc nào ra đi, đứng vãng sanh, ngồi vãng sanh, hoàn toàn không mắc bệnh, đó là thật, không giả chút nào. Họ có thể làm được, mỗi người chúng ta đều có thể làm được.

Cư sĩ Hoàng Trung Xương đã làm ra tám gương rất tốt cho chúng ta, không nói chuyện, ba năm, cậu ấy cầu ba năm vãng sanh, kết quả còn kém hai tháng nữa, 2 năm 10 tháng cậu ấy đã đi rồi. Tướng lành, đó là thật, không phải giả. Cậu ấy để lại bài văn này, “lợi ích của im lặng”, không nói chuyện, tâm tĩnh. Tâm tịnh thì cõi Phật tịnh, đây là nhân tố đầu tiên vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, không thể không biết.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói xin hỏi công phu như thế nào có thể lưu lại nhục thân bất hoại? Người lưu lại nhục thân bất hoại, nếu chưa vãng sanh Tây Phương, liệu có chắc chắn là công phu chứng quả, ra khỏi luân hồi mới có thể làm được hay không?

Đáp: Không nhất định, lưu lại xá-lợi, lưu lại nhục thân đều không có quan hệ gì lớn lao với những điều này. Thành Phật, chứng quả, vãng sanh Tây Phương, rất nhiều người không những không lưu lại nhục thân, ngay cả xá-lợi cũng không để lại, rất sạch sẽ. Vì còn nghĩ đến lưu lại nhục thân, vì còn nghĩ đến lưu lại xá-lợi thì người này không vãng sanh được, tại sao vậy? Họ còn chấp trước, còn có tình chấp, còn chưa buông xuống, đây là điều chúng ta có thể tưởng tượng được, tâm của họ không thanh tịnh. Lưu lại làm minh chứng cho chúng sanh, đây chính là họ có dụng ý, họ tuyệt đối không phải vì bản thân, làm nhân duyên tiếp dẫn cho chúng sanh, như vậy

thì được. Nhưng cũng không thể quá nhiều, quá nhiều sẽ biến thành tà thuyết mê hoặc quần chúng, gây ra phản tác dụng.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói lúc đệ tử nhắm mắt niệm Phật hoặc tĩnh tọa thường nhìn thấy một chút ánh sáng từ xa đến gần, sau đó dần dần biến mất, xin hỏi đây có phải là ánh sáng Phật không?

Đáp: Bạn không cần chấp trước, không cần phân biệt, cảnh giới này sẽ không sao cả, nếu bạn chấp trước thì bạn rất dễ trúng ma. Tại sao vậy? Ma dùng những phương pháp này dẫn dắt bạn tiến vào bẫy của họ, bạn sẽ mắc lừa. Phàm là trúng ma đều là ưa thích thần thông, ưa thích cảm ứng. Nếu người không để tâm chút nào tới cảm ứng, thần thông thì con đường của họ đi sẽ đúng đắn.

Hỏi: Câu hỏi thứ bảy, người hỏi nói bình thường quyển kinh nhỏ để đọc tụng và chuỗi hạt niệm Phật để trong túi vải nhỏ, có lúc bởi vì ra ngoài không thuận tiện, liệu có thể mang theo bên mình tiến vào nhà vệ sinh hay không?

Đáp: Có thể, đặc biệt là ở nơi công cộng, như lúc ở sân bay, bạn để ở nơi khác rồi bản thân tiến vào nhà vệ sinh thì có khả năng sẽ đánh mất. Cho nên những đồ tùy thân đều phải mang theo bên người, chuyện này có thể châm chước. Phật pháp thông tình đạt lý, tuyệt đối sẽ không cố chấp.

Hỏi: Có một người bạn lễ thỉnh “Phật thủ” trong chùa, để con thờ cúng ở trong nhà. Nhưng có nhiều người nói với con, thờ cúng Phật thủ sẽ “áp tài”, xin pháp sư khai thị.

Đáp: Áp tài cũng rất tốt, có phải là tiền tài của bạn bị đè ép rồi không? Trong mệnh của bạn có tiền tài thì không đè ép được, trong mệnh không có tiền tài, nó cũng sẽ không giúp đỡ bạn. Phật giảng rất rõ ràng với chúng ta, tiền tài từ đâu mà có? Từ bố thí tài mà có, càng bố thí càng nhiều, phải biết được đạo lý này. Cúng Phật thủ trong nhà, có phải là nói loại trái cây Phật thủ không? Coi như trái cây cúng vậy, chắc là vậy, coi như trái cây cúng. Trái cây cúng là đại biểu quả báo, để chúng ta nhìn thấy thứ này, mong cầu quả báo mà chúng ta tu hành đạt được. Điều mà người niệm Phật mong cầu là vãng sanh Tịnh độ, đây chính là quả báo của chúng ta.

Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu trên mạng, có 11 câu hỏi.

Hỏi: Đầu tiên là lão pháp sư thường nói, bản thân cả đời giảng kinh ở đạo tràng của người khác, cúng dường nhận được nhất định sẽ cúng dường đạo tràng này, tuyệt đối không mang theo. Hàng hậu học chúng con cũng muốn noi theo như vậy.

Nhưng nếu gặp phải cư sĩ kiên trì muốn cúng dường pháp sư, pháp sư liệu có thể đem tiền này dùng cho mục đích hoằng pháp lợi sanh khác được không, như vậy có thỏa đáng không?

Đáp: Nếu bạn thực sự phát tâm muốn làm, kết pháp duyên với đạo tràng thì rất tốt, hà tất mang theo? Họ muốn cúng dường bạn, không cúng dường bạn ở đạo tràng thì bạn nhận lấy; lúc cúng dường ở đạo tràng của người khác, tốt nhất là đều cúng dường đạo tràng, không nên mang theo. Kết pháp duyên với đạo tràng, tương lai bạn sẽ có duyên tới đạo tràng này hoằng pháp, không có duyên không được, cho nên phải thường kết duyên. Duyên của tôi tốt chính là do kết duyên khắp nơi.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, người hỏi nói gần đây lúc đọc tụng kinh Địa Tạng thường xuất hiện giọng điệu bị thay đổi, thậm chí cảm thấy lúc vui lúc buồn, rất không ổn định. Xin hỏi có phải là oan gia trái chủ dựa thân hay không? Liệu có nên tiếp tục trì tụng kinh Địa Tạng không, hay là nên chuyển qua tụng kinh điển khác? Có phương pháp nào khác để ứng đối không?

Đáp: Phàm là gặp những tình huống này đều không cần để ở trong lòng thì sẽ không sao, vẫn là thành khẩn tiếp tục tụng kinh, không cần đổi. Bạn tụng kinh Địa Tạng có Phật Bồ-tát gia trì, tụng tới lúc tâm thanh tịnh thì sẽ có cảm ứng. Hiện tại có quỷ thần quấy nhiễu vẫn là do tâm tụng kinh của bạn không thanh tịnh thì mới xuất hiện tình huống này. Nếu tu học như lý như pháp thì không nên có tình huống này. Cho dù là có tình huống này thì bạn cũng có thể nói rõ với những oan gia trái chủ dựa thân này, hồi hướng công đức cho họ, bạn đang tụng kinh, để họ tụng cùng bạn, không được quấy nhiễu, mọi người đều được lợi ích. Chỉ cần bạn thành tâm thành ý nói chuyện thì họ đều sẽ cảm nhận được, đều có thể tiếp nhận được.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, những năm gần đây, số người mắc bệnh động kinh ngày càng gia tăng, đông tây y đều không có cách nào tìm ra nguyên nhân gây bệnh. Xin hỏi người bị mắc bệnh này là do nhân duyên gì? Có phương pháp trị tận gốc hay không?

Đáp: Phương pháp trị tận gốc chính là sám trừ nghiệp chướng. Nguyên nhân gây bệnh này là bệnh nghiệp chướng, phàm là những bệnh mà đông tây y đều không có cách nào thì chắc là thuộc về bệnh nghiệp chướng. Bệnh nghiệp chướng nhất định phải sám trừ nghiệp chướng, đồng thời cũng có thể tìm bác sĩ chữa trị làm tăng thượng duyên.

Hỏi: Xin hỏi chuyên trì danh hiệu cầu sanh Tịnh độ liệu có phải là phương pháp cứu cánh nhanh nhất giúp hết thảy chúng sanh quay về tự tánh hay không?

Đáp: Có thể nói như vậy, nếu bạn tin tưởng, Phật giảng rất nhiều trong hết thảy kinh giáo Đại thừa.

Hỏi: Câu hỏi thứ năm, đệ tử trên mạng internet của Trung Quốc đại lục đọc được một bài viết tên là “Lâm chung tự cứu bị yếu”. Trang web đó giới thiệu về bài viết này rằng: “Bài văn này là pháp sư Tịnh Không gửi đến Thượng Hải cho mẹ mình một tháng trước khi mẹ lâm chung, như một cách báo đáp ân sâu của mẹ”. Nghe nói bài văn này hiện nay Hiệp hội Phật giáo tỉnh Tứ Xuyên xuất bản. Đệ tử muốn hỏi chuyện này có phải là thật không? Bài viết này liệu có thể lưu hành số lượng lớn không?

Đáp: Tôi không biết, lúc mẹ tôi qua đời tôi đang ở Mỹ, tôi gửi một quyển Sứ Chung Tu Tri, gửi một quyển sách nhỏ này cho em trai tôi, trước khi mẹ tôi qua đời một tháng, tôi gửi cho em ấy. Sau khi em ấy nhận được không bao lâu sau thì mẹ tôi qua đời, em ấy làm theo phương pháp này, làm rất tốt. Quyển sách này là trước đây đại sư Ấn Quang giám định, ở Đài Loan lưu hành rất rộng, tôi gửi cho em tôi là bản của Đài Loan in, không phải là Tứ Xuyên. Cho nên bài văn mà bạn nói, “Lâm chung tự cứu bị yếu”, tôi không biết bài văn này, tôi cũng chưa từng đọc qua, có thể là giả mạo. Hiện tại chuyện lợi dụng danh nghĩa của tôi giả mạo ở đại lục rất nhiều, chúng ta phải thận trọng. Cho nên tôi đã thanh minh, hy vọng mọi người không bị lừa gạt.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, nghe kinh Hoa Nghiêm, đệ tử nghi hoặc, tại sao Thanh văn, Duyên giác, Bồ-tát đều thuộc về ác thú? Chẳng lẽ tâm của Bồ-tát, Thanh văn vẫn chưa đạt đến cứu cánh thanh tịnh?

Đáp: Không sai, chính là vấn đề này. Bồ-tát so sánh với Phật thì Bồ-tát là ác thú; Bồ-tát so sánh với A-la-hán thì A-la-hán là ác thú, Bồ-tát là chánh đạo, so sánh từng cấp bậc thấp dần, là cách nói này. Cứu cánh thanh tịnh là quả địa Như Lai, nếu bạn hiểu được đạo lý này. Bồ-tát, A-la-hán so sánh với con người chúng ta thì con người chúng ta thua các ngài quá xa, thực sự không thể so sánh, nhất định phải hiểu điều này.

Hỏi: Tâm phàm phu càng khó thanh tịnh vô nhiễm. Cách nói này liệu có khiến cho người tu hành phát tâm học tập tu hạnh Bồ-tát chùn bước không? Khẩn cầu khai thị.

Đáp: Nếu tu đạo Bồ-tát mà chùn bước thì họ sẽ thoái chuyển, họ sẽ đọa lạc. Đọa lạc không sao, họ sẽ từ từ lại tới, đời này đọa lạc, đời sau có duyên sẽ tiếp tục làm. Thành Phật cần vô lượng kiếp, đâu dễ dàng như vậy! Phải tu hành nhiều kiếp. Chúng ta nhìn thấy như ngài Huệ Năng, đoạn được ngay lập tức, đây là chúng ta nhìn thấy thành quả của ngài, không nhìn thấy tu hành đời đời kiếp kiếp trong quá khứ, vô lượng kiếp đời đời kiếp kiếp trong quá khứ ngài cũng là lúc tiến lúc lùi. Giống như chúng ta tham gia lễ tốt nghiệp tiến sĩ của người khác vậy, vừa nhìn thấy là sắp tốt nghiệp rồi, mười mấy năm vất vả trước đó thì bạn không nhìn thấy. Cho nên phải hiểu điều này.

Hỏi: Tiếp theo hỏi phẩm Địa Ngục trong quyển thứ 12 của kinh Chánh Pháp Niệm Xứ trong Chư Kinh Phật Thuyết Địa Ngục Tập Yếu nói rằng: “Hoặc là đồng tánh, hoặc là hương hỏa, hoặc hương hỏa phụ, hoặc tri thức phụ, dụ dỗ lừa dối làm chuyện tà hạnh, người ấy do nhân duyên nghiệp ác, đến lúc lâm chung đọa vào chốn ác”. Xin hỏi “đồng tánh, hương hỏa, hương hỏa phụ, tri thức phụ” có ý nghĩa gì?

Đáp: Nói tóm lại một câu, đều là mê hoặc bạn phạm tội tà dâm. Trong kinh chỉ nêu ra bốn loại, trên thực tế trong xã hội không chỉ có bốn loại này, bạn phải nhớ rằng tất cả những người mê hoặc bạn phạm tội, phá giới, tội lỗi đều rất nặng, đôi bên đều có tội.

Hỏi: Câu hỏi thứ tám, trong cuộc sống thường ngày nên tu hành, niệm Phật cụ thể như thế nào “về sự, về lý” mới có thể cảm ứng mà có được sự gia trì của A-di-đà Phật và mười phương chư Phật? Giúp chúng ta lúc lâm chung sẽ không mê hoặc điên đảo, đề khởi chánh niệm, tự tại vắng sanh Tịnh độ?

Đáp: Phải nghe kinh nhiều, phải hiểu rõ đạo lý hơn. Cho nên trước đây, niệm Phật đường không giảng kinh, vào thời đó thì được. Đại sư Ấn Quang cách thời của chúng ta cũng khoảng hơn 80 năm, người của hơn 80 năm trước thì được, tại sao vậy? Vào thời đó phong khí xã hội tốt, con người đều rất thật thà. Hiện tại không được, hiện tại con người tính tình nóng nảy, không thật thà. Vậy thì phải làm sao? Người không thật thà thì phải hiểu rõ đạo lý. Nghe kinh là hiểu rõ đạo lý, người thật thà không nghe kinh cũng không sao, họ sẽ không nghĩ ngợi lung tung, cho nên họ có thể thành công; người không thật thà không nghe kinh thì không có cách nào, niệm Phật không thể sanh ra hiệu quả. Cho nên điều này rất quan trọng, vô cùng quan trọng. Tại sao Thích-ca Mâu-ni Phật tại thế giảng kinh 49 năm? Điều là nói với người không thật thà, người thật thà không cần giảng kinh. Người thông minh tuyệt đỉnh

cũng không cần giảng kinh, gọi là nghe một ngộ ngàn, người như vậy dễ độ. Khó độ nhất là người ở khoảng giữa, nửa vời, cao không ra cao, thấp không ra thấp là khó độ nhất. Cho nên phải nghiêm túc học kinh giáo, hiểu rõ những đạo lý này rồi, đoạn trừ nghi hoặc thì tâm sẽ định lại; chỉ cần còn có hoài nghi, tâm không định thì kinh giáo chính là phương pháp trợ giúp tốt nhất.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, sự nghi hoặc đối với thế giới Cực Lạc và không có nguyên lực, vẫn là do vọng tưởng phân biệt chấp trước chướng ngại. Nếu thường có thể làm được nhất tâm trì danh không để gián đoạn, hoặc thường đọc tụng kinh điển không để gián đoạn sẽ sanh khởi trí tuệ, tăng cường tín nguyện. Nhưng khi công phu gián đoạn hoặc không đắc lực cũng đánh mất tín nguyện. Xin hỏi lý giải như vậy có đúng đắn không?

Đáp: Đúng đắn. Trong này có nói đến, duyên là vô cùng quan trọng, duyên tức là trợ duyên của môi trường. Hiện tại chúng sanh không có phước báo, đi đâu mà tìm được một đạo tràng tốt có thể giúp bạn tu hành như pháp được? Hiện tại ở Trung Quốc, tôi nghe nói, tôi còn chưa gặp, tôi nghe nói có một đạo tràng, chùa Bách Quốc Hưng Long ở Trường Xuân, rất nhiều người qua đó, quay về nói với tôi, đều rất tán thán. Đông Thiên Mục Sơn ở Hàng Châu cũng là đạo tràng niệm Phật, cũng rất khá, có 300, 400 người. Nghe nói chùa Bách Quốc Hưng Long cũng có hai ba trăm người, chùa Bách Quốc Hưng Long là người xuất gia lãnh đạo, tỳ-kheo-ni pháp sư Thường Huệ, người này rất có tâm đạo. Nơi này rất có quy tắc, rất như pháp. Tôi vẫn chưa gặp mặt pháp sư Thường Huệ, nhưng từng gọi điện thoại mấy lần. Đông Thiên Mục Sơn là do cư sĩ Tề, cư sĩ tại gia lãnh đạo, có thể về quy tắc niệm Phật không bằng chùa Bách Quốc Hưng Long, nhưng là đạo tràng niệm Phật rất tốt. Nghe nói nơi này ngay cả một số cán bộ trung ương tới thăm cũng đều rất tán thán, cho rằng đó là đạo tràng chánh pháp. Không dễ dàng, vô cùng khó khăn.

Cho nên hiện tại thực sự niệm Phật thành công, cư sĩ tại gia nhiều. Ở nhà dễ hơn ở đạo tràng, bởi vì người trong nhà ít, mấy người trong nhà không quấy nhiễu bạn, bạn thực sự dễ dụng công; người ở đạo tràng càng nhiều càng tạp, ý kiến càng nhiều, rất khó làm được lục hòa kính, đạo tràng lục hòa kính mới có thể thành tựu người. Lòng người trong đạo tràng bất hòa, ý kiến rất nhiều, bạn ở đó sẽ sanh phiền não, không sanh trí tuệ, đây là điều phải nên biết. Có thể tăng cường tín nguyện, công phu đắc lực, hoàn cảnh rất quan trọng. Hoàn cảnh là phước báo của mỗi người, người

không có phước báo thì không có cách nào, đi đến nơi nào cũng đều có người quấy nhiễu, đều không thể được như ý nguyện.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, pháp sư Ân Quang nói, nếu không có tín nguyện, cho dù là niệm tới nhất tâm bất loạn cũng không thể vãng sanh. Nếu đã đến nhất tâm bất loạn, vậy thì tín nguyện chắc là rất kiên cố rồi, tại sao vẫn không thể vãng sanh?

Đáp: Pháp sư Ân Quang nói không sai, họ không muốn vãng sanh thì đương nhiên họ không thể vãng sanh. Họ muốn đi tới thế giới khác, tới cõi tịnh khác, đạo lý là ở chỗ này. Niệm tới nhất tâm bất loạn thì có điều kiện vãng sanh, nhưng họ không muốn đi. Có, không phải là không có, là có người như vậy. Có người nghĩ Bồ-tát Di Lặc rất tốt, tôi tới cõi tịnh của Bồ-tát Di Lặc, họ thực sự có thể đi, điều kiện của họ đầy đủ; có người nghĩ thế giới Hoa Tạng rất tốt, họ sanh tới thế giới Hoa Tạng, đây là thực sự có thể. Thế nhưng nhất tâm bất loạn này phải đạt đến lý nhất tâm bất loạn, còn sự nhất tâm bất loạn thì không được, sự nhất tâm bất loạn chỉ có thể ra khỏi lục đạo luân hồi. Nếu chỉ là công phu thành phiền thì sanh đến nơi nào? Sanh đến cõi trời. Nếu đoạn dục rồi thì họ sẽ sanh tới trời Sắc giới, sanh tới trời Vô sắc giới, không ra khỏi lục đạo luân hồi được, sự và lý nhất tâm ra khỏi lục đạo luân hồi, phải biết điều này. Cho nên vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, đầu tiên là tín nguyện.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, người hỏi nói người nhà đệ tử là tín đồ kiên thành của Nhất Quán Đạo, xin hỏi thực sự có “lý thiên” mà Nhất Quán Đạo nói tới sao? Tu hành theo giáo nghĩa của Nhất Quán Đạo, quả báo đời sau thế nào? Nếu làm hộ pháp cho đạo tràng này, quả báo đời sau lại thế nào?

Đáp: Tu hành theo Nhất Quán Đạo, tu rất tốt đều ở cõi trời Dục giới, tại sao vậy? Vọng tưởng phân biệt chấp trước của họ chưa đoạn, chưa đoạn dục vọng, cho nên cõi trời của họ là cõi trời Dục giới. Mà Dục giới có sáu tầng trời, thông thường theo cách nhìn rất khách quan của chúng ta thì là hai tầng bên dưới là trời Tứ Vương và trời Đao-lợi. Tại sao vậy? Trời Dạ-ma cao hơn phải tu định, họ không tu định. Từ Dạ-ma trở lên phải có công phu định lực, công phu định lực chưa tu thành, thế nhưng họ có, ví dụ nói cho điểm tu định, 60 điểm thi đậu, họ chỉ có mười mấy hai mươi điểm. Cũng rất khá rồi, người bình thường không có, 10 điểm, ngay cả 1 điểm cũng không có, họ có thành tích này. Nếu họ tu đạt rồi thì họ sẽ tới trời Sắc giới, nhất định phải hiểu đạo lý này.

Tới đạo tràng Phật giáo làm hộ pháp, thì đã kết duyên với Phật, duyên này thù thắng, đời này của bạn chưa phát tâm vãng sanh Tịnh độ, đời sau kiếp sau bạn chắc chắn sẽ phát tâm. Tại sao vậy? Bạn có duyên với Tịnh độ, bạn có duyên với A-di-đà Phật, quả báo này vô cùng thù thắng. Nếu bạn giác ngộ nhanh, mặc dù là Nhất Quán Đạo cũng không sao, tôi nhất tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, Nhất Quán Đạo cũng có thể sanh Tịnh độ. Chỉ cần bạn tu hành theo lý luận, phương pháp trong kinh điển Tịnh độ, không ai không thành tựu. Về hình thức cũng không cần phải thay đổi tôn giáo, không cần thiết, Phật pháp coi trọng thực chất chứ không coi trọng hình thức. Cho nên bạn tin Kitô giáo cũng được, Thiên Chúa giáo cũng được, chỉ cần bạn tụng kinh A-di-đà mỗi ngày, niệm A-di-đà Phật cầu sanh Tịnh độ, cũng đều vãng sanh. Không nhất định phải tới cửa Phật quy y, không cần thiết, đạo lý này đều phải hiểu được. Cho nên Phật giáo coi trọng thực chất chứ không coi trọng hình thức, hình thức thì tôn giáo nào cũng không quan trọng, thực chất là bạn thực sự tu hành theo phương pháp, lý luận trong kinh luận Tịnh độ, đều có thành tựu, không có cấp bậc. Được rồi, hiện tại đã hết thời gian, vừa hay câu hỏi ngày hôm nay đều trả lời xong.